

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra De Vonner og Vanner

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 498. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167175906448/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

troet at være den rigtige. Jeg indstodte mig blot til en Anetode, om hans Rigtighed jeg er fuldkommen forsikret: I et af Aarene 1789 til 90 opførtes om det kongelige Theater i Stockholm Tragedien *Edvin af Svobold*, en Kønig den ludej sandede:

Man måtte være Kønig at få förrådni handla,

og denne Slutnings opvakte alind det mest lidelige Bifald og højeude Applaus af Tilhørerne. Men hvad gjorde Guffen den tredje, der selv var Tilhører? Berøbedes han derover? Fandt fra Eften satte han, at denne Skæde umulig kunde anvendes paa ham, eller og var han for stor til at lade sig make mee, at han sølte Kubendestien. Han applauderede isls og complimenterte Digteren for sit skjønne Arbejde.

En almindelig Udsige, som man sagde, at Officer-Standen havde fattet imod mig formodentlig denne Skæde, blev i lang Tid ikke bestræbt med andet end med et Regie eller Bypnat; men endeligen fremtræder en dansk Subalternt-Officer — formodentlig en Leaban, hvis Udførsel ikke havde kunnet gjøre ham berettiget til nogen indberdig Agtelse — og i et Bøfferskum efter et Brev til en Ven om Anvendelsesreguleringen tager sig for at behandle mig paa en ganske god; og lundt at vilke lade mig seie, hvor meget forsigtere det er at have med en oprørt Kønig end med en sundig Mand af behille. Preens Jækkeld er saa latterligt og barnagtigt, men tillige saa plintret og ubestemt, at jeg end ikke vilde indlade mig i at besvare den, om Anvendelsesreguleringen endog kunde forjente det; og jeg kan saa meget mere fritage mig fra dette Arbejde, som den fort derefter blev mere end tilfredssetliget gjendret af en anden Subalternt, der med en ganske Redelighed og med de fleste af mine oven anførte Grunde godtgjor Rigtigheden af den for ham sandeligen ikke behagelige Sandhed, at Officerstanden ikke har, eller efter Omstændighederne kan have, af den Agtelse i Stattn, som den havde besiddet. Han siger til Sinning — jeg maan antage hans egne Ord, der dog vel ere af nogen Betydning, siden han er Officer og taler imod egen Interesse — at jeg har skrevet de Bannet og Banner, men ikke til mindste fornammelte for Stater; at jeg har fremstillet Hr von Alernwig, ikke som dansk Lønner, men som en alle Begue forjaget Seldstikker. I Sandhed, om man endog ingen andre Beviser havde, saa var detes ikke Piece nok til at godtgjøre, at enhver eneste Mand i denne Eiar ikke kan mangyle Agtelse, naar han først ved og isler, at det er hans egen Tænk- og Handlemåde fornammeligen, men ikke just Uniformen, der skal forstærke ham den*);

*); Jeg taler ikke et Ord om den Svøerfænger, der mulig i en Brev under den forfærdelige Tittel: *Fora Komber og Gramater* har behaget at overse mig og min Komdit med nogle saa Ørøsheder. Jeg siger om ham, hvad Rousseau siger: *J'entends critiquer*